

se je sklonila v senco sobe, da bi poiskala mater, ki se je sključila poleg ognjišča in kuhala juho. Žena ga je opazila, ga pozdravila z glavo in se nasmehnila sinu, ki je skušal gledati preko očetove rame.

»Dober večer, mama!«

Objela je velikega sina, ki ji je nudil od soli in megle vlažna lica, in vžgala svečo, s katero je dozda varčevala. Plamen je obsvetil košaro ob steni, kjer so capljale tri rdečkaste, kot vaze pobarvane ribe pod dvema rakovicama (majhen morski rak) z zvezanimi škarjami, podobnimi marmornatemurodu.

»To bo juha za jutri,« je rekel mož. »Morje je prehudo. Jejmo!«

(Nadaljevanje.)

J. E. Bogomil:

Previdnost, previdnost!

Istega leta je padlo na kupe in cente snega. Strehe so ječale, in ceste so bile kakor strelski jarki. Marsikateri gospodar je šel na streho in je razmetaval in odkidaval pretežko breme, vozniki so pa robantili, da ni več vredno živeti in se preganjati po takim svetu.

Proti sredi zime se je pa vreme naenkrat omečilo. Zapihal je jug in prignal črnkaste deževne oblake. Sneg se je ujužil, sesedel, in z marsikatero streho se je slišal »čof, čof, čof!« — sneg je padal rahlo, počasi, kosce za koscem v luže.

»Čof, čof, čof!«

Tisto čofotanje je bilo, kar je spravilo Poljančevega Tineta izpod strehe. Kaj je bilo takrat za njegove oči lepšega kakor gledati, kako se trga sneg zdaj tu zdaj tam in pada z večjim ali manjšim pljuskom na zemljo.

Samega gledanja se je pa Tine kmalu naveličal. Pri durih je stala lopata. Tine jo vzame v roke, vrže parkrat sneg od sebe in malo odpre pot proti hlevu. Takrat je pa spet zdrsnil sneg raz streho. Tine pogleda. Pa bi res ne bilo napačno, če bi poskusil... Nastavi lopato, in sneg cepne nanjo. Parkrat vzdrži, a tretjič, četrtič mu vzame lopato.

Toda huje poprime in spet zmaga.

»Fant, pazi, da kaj nate ne pade!« Tako oče.

»O, saj ne bo. — Poglejte, kako lepo pada!«

»Fant, pazi, pravim! Če bo padlo nate, ne bo lepo.«

Tine je poslušal, pa sproti pozabil očetovo besedo.

Naenkrat pa zagrmí »buuuu —!«, kakor da se kaj podira. Tine zavpije — prepozno, preslabo — kdo bo slišal njegov glas skozi tako grmenje in bučanje plazu?

Očeta je zaskrbelo: Kaj je pač s Tinetom?

Šli so, in vsa družina je šla. Klicali so ga, pa nič odmeva. Začeli so iskati v plazu in kmalu so zadeli na lopato. Počasi, narahlo so odmetavali in slednjič odkidali Tineta, vsega trdega. Malo je manjkalo, pa bi bili zapeli zvonovi tisti večer pesem smrti, in ljudje bi bili govorili: Tistega leta, ko je Poljančevega Tineta plaz podsul ...

